

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DNR-70-165(23)/13/14/MJ

Warszawa, dnia 22 września 2014 r.

DECYZJA DNR-1/83 /2014

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 oraz z 2014 r. poz. 183) w związku z art. 64 ust. 2, art. 55 oraz art. 60 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego na wniosek przedsiębiorcy „Victoria” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Bąkowie w sprawie odstąpienia, obniżenia (rozłożenia na raty) kary pieniężnej kary pieniężnej nałożonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/27/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów umarza postępowanie administracyjne w całości jako bezprzedmiotowe.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 25 lipca 2014 r. przedsiębiorca „Victoria” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Bąkowie (dalej także jako: „przedsiębiorca” lub „strona postępowania”) złożył wniosek o odstąpienie, obniżenie (rozłożenie na raty) kary pieniężnej nałożonej na niego decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako: „Prezes UOKiK”) nr DNR-1/27/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r.

We wskazanej decyzji administracyjnej Prezes UOKiK uznał, że hulajnoga Dragon, ze względu na niewystarczającą wielkość powierzchni antypoślizgowej pomostu nie jest bezpieczna i na podstawie art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. b i pkt 2 lit. b ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586) (dalej jako: „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”) – w przypadku egzemplarzy hulajnogi Dragon wprowadzonych na rynek – zakazał wprowadzania tych produktów na rynek i nakazał podjęcie czynności niezbędnych do zapewnienia przestrzegania tego zakazu oraz w przypadku produktów wprowadzonych na rynek nakazał przedsiębiorcy „Victoria” spółka z ograniczoną

odpowiedzialnością z siedzibą w Bąkowie natychmiastowe wycofanie z rynku tego produktu. Ponadto, na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 15 000 zł.

Pismem z dnia 25 lipca 2014 r. przedsiębiorca „Victoria” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Bąkowie złożył wniosek o odstąpienie, obniżenie (rozłożenie na raty) kary pieniężnej, nałożonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) nr DNR-1/27/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r. We wniosku przedsiębiorca „Victoria” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Bąkowie oświadczył, że nie dysponuje środkami, które pozwalałyby mu na zapłatę ww. zobowiązania z uwagi na problemy finansowe spowodowane generowaniem od początku 2014 r. strat, wypowiedzeniem kredytu i zadłużeniem, jak również przedłożył potwierdzający to rachunek zysków i strat za 2013 r. Przedsiębiorca wskazał ponadto, iż po zmianie struktur zarządzających, które nastąpiły na początku 2014 r. obecny właściciel i prezes spółki nie miał wiedzy odnośnie postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK w sprawie ogólnego bezpieczeństwa hulajnowy Dragon.

Pismem z dnia 14 sierpnia 2014 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów należy zaliczyć do należności o charakterze publicznoprawnym, przez które rozumie się należności, których tytuł prawny wynika z władztwa państwowego dającego uprawnienia określonym organom do ustalania lub określania należności budżetowych o charakterze publicznym. Jednocześnie, należności z tytułu ww. kar pieniężnych mają charakter sankcji administracyjnoprawnej. Powyższe potwierdza Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 15 stycznia 2007 r., sygn. akt: P 19/06 (Dz. U. Nr 247, poz. 1844) stwierdził: *„Istotą kary administracyjnej jest przymuszenie do respektowania nakazów i zakazów. Proces wymierzania kar pieniężnych należy zatem postrzegać w kontekście stosowania instrumentów władztwa administracyjnego. Kara ta nie jest konsekwencją dopuszczenia się czynu zabronionego, lecz skutkiem zaistnienia stanu*

niezgodnego z prawem, co sprawia, że ocena stosunku sprawcy do czynu nie mieści się w reżimie odpowiedzialności obiektywnej.”

Przedstawione powyżej okoliczności przemawiają za przyjęciem, iż należności z tytułu kar pieniężnych, wynikających z przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, mieszczą się w kategorii środków publicznych stanowiących niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym, których otwarty katalog został określony w przepisie art. 60 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, 938 i 1646) (dalej jako: „ustawa o finansach publicznych”). Zgodnie z treścią art. 60 ustawy o finansach publicznych, środkami publicznymi stanowiącymi niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym są w szczególności następujące dochody budżetu państwa albo budżetu jednostki samorządu terytorialnego:

- 1) kwoty dotacji podlegające zwrotowi w przypadkach określonych w niniejszej ustawie;
- 2) należności z tytułu gwarancji i poręczeń udzielonych przez Skarb Państwa i jednostki samorządu terytorialnego;
- 3) wpłaty nadwyżek środków obrotowych samorządowych zakładów budżetowych;
- 4) wpłaty nadwyżek środków finansowych agencji wykonawczych;
- 5) wpłaty środków z tytułu rozliczeń realizacji programów przedakcesyjnych;
- 6) należności z tytułu zwrotu płatności dokonanych w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich;
- 7) dochody pobierane przez państwowe i samorządowe jednostki budżetowe na podstawie odrębnych ustaw;
- 8) pobrane przez jednostkę samorządu terytorialnego dochody związane z realizacją zadań z zakresu administracji rządowej oraz innych zadań zleconych jednostkom samorządu terytorialnego odrębnymi ustawami i nieodprowadzone na rachunek dochodów budżetu państwa.

Katalog niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym określony we wskazanym wyżej przepisie nie ma charakteru katalogu zamkniętego lecz zawiera jedynie przykładowe wyliczenie należności, które objęte zostały jego zakresem. Powyższą tezę uzasadnia użycie przez ustawodawcę zwrotu „w szczególności”, co jednoznacznie wskazuje, że oprócz przykładowo wyliczonych w art. 60 środków publicznych stanowiących niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym do tej kategorii zaliczają się także inne dochody budżetu państwa albo budżetu jednostki samorządu terytorialnego, których cechy pozwalają na zaklasyfikowanie ich do wskazanych środków, w tym, kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Podstawę prawną udzielania ulg w spłacie niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym stanowi art. 64 ustawy o finansach publicznych. Ulgi te zostały natomiast określone w art. 55 tej samej ustawy i zalicza się do nich umarzanie należności publicznoprawnych w całości albo w części, odraczanie ich spłaty oraz rozkładanie na raty. Możliwość zastosowania ulg w spłacie niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym oraz ich zakres uzależniony jest od osoby zobowiązanego. Stosownie bowiem do przepisu art. 64 ust. 1 ustawy o finansach publicznych właściwy organ, na wniosek zobowiązanego, może udzielać określonych w art. 55 ulg w spłacie zobowiązań z tytułu należności, o których mowa w art. 60 ustawy o finansach publicznych. Ograniczenia od tej reguły przewidziano w art. 64 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, zgodnie z którym właściwy organ, na wniosek zobowiązanego prowadzącego działalność gospodarczą, może udzielać określonych w art. 55 ulg w spłacie zobowiązań z tytułu należności, o których mowa w art. 60 pkt 1-6, które:

- 1) nie stanowią pomocy publicznej;
- 2) stanowią pomoc de minimis - w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa Wspólnot Europejskich dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis;
- 3) stanowią pomoc publiczną:
 - a) udzielaną w celu naprawienia szkód wyrządzonych przez klęski żywiołowe lub inne nadzwyczajne zdarzenia,
 - b) udzielaną w celu zapobieżenia poważnym zakłóceniom w gospodarce o charakterze ponadsektorowym lub ich likwidacji,
 - c) udzielaną w celu wsparcia krajowych przedsiębiorców działających w ramach przedsięwzięcia gospodarczego podejmowanego w interesie europejskim,
 - d) udzielaną w celu promowania i wspierania kultury i dziedzictwa narodowego, nauki oraz oświaty,
 - e) będącą rekompensatą za świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym powierzonych na podstawie odrębnych przepisów,
 - f) na szkolenia,
 - g) na zatrudnienie,
 - h) na rozwój małych i średnich przedsiębiorstw,
 - i) na restrukturyzację,
 - j) na ochronę środowiska,
 - k) na prace badawczo-rozwojowe,

l) regionalną.

Z powyższej regulacji wynika, że wniosek zobowiązanego prowadzącego działalność gospodarczą o udzielenie ulgi w spłacie niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym może być uwzględniony jedynie w przypadku wybranej kategorii niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym, tj. kwot dotacji podlegających zwrotowi, należności z tytułu gwarancji i poręczeń udzielonych przez Skarb Państwa i jednostki samorządu terytorialnego, wpłat nadwyżek środków obrotowych samorządowych zakładów budżetowych, wpłat nadwyżek środków finansowych agencji wykonawczych, wpłat środków z tytułu rozliczeń realizacji programów przedakcesyjnych oraz należności z tytułu zwrotu płatności dokonanych w ramach programów finansowych z udziałem środków europejskich. Ponadto, drugim ograniczeniem warunkującym przyznanie przedsiębiorcy wnioskowanej ulgi jest, aby należności będące przedmiotem postępowania nie stanowiły pomocy publicznej albo stanowiły pomoc de minimis – w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa Wspólnot Europejskich dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis, albo stanowiły pomoc publiczną wyłącznie w obszarach wyliczonych w art. 64 ust. 2 pkt 3 lit. a ustawy o finansach publicznych.

Mając na uwadze powyższe uregulowania ustawowe stwierdzić należy, że przepisy ustawy o finansach publicznych nie przewidują możliwości udzielania ulg w spłacie kar pieniężnych nakładanych przez Prezesa UOKiK na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Zgodnie z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 oraz z 2014 r. poz. 183) (dalej jako: „Kodeks postępowania administracyjnego”) w przypadku, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Przesłanką umorzenia postępowania na podstawie ww. przepisu jest bezprzedmiotowość postępowania "z jakiegokolwiek przyczyny", czyli z każdej przyczyny powodującej brak jednego z elementów materialnego stosunku prawnego w odniesieniu do jego strony podmiotowej lub przedmiotowej (wyrok NSA w Szczecinie SA/Sz 1029/97 z dnia 21 stycznia 1999 r.). W piśmiennictwie dzieli się przyczyny bezprzedmiotowości postępowania administracyjnego na podmiotowe i przedmiotowe, te ostatnie zaś na spowodowane "faktami naturalnymi" lub zdarzeniami prawnymi. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 kwietnia 1995 r., sygn. akt: SA/Łd 2424/94: "Z bezprzedmiotowością postępowania (art. 105 k.p.a.) mamy do czynienia wówczas, gdy w sposób oczywisty organ stwierdzi brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy".

W niniejszej sprawie zachodzi przesłanka bezprzedmiotowości postępowania z przyczyn przedmiotowych spowodowanych zdarzeniami prawnymi. Istnieje bowiem ustawowy zakaz udzielania ulg przedsiębiorcom w spłacie zobowiązań wynikających z innych należności niż te określone w art. 60 pkt 1 – 6 ustawy o finansach publicznych. Ww. zakaz formułuje powołany wcześniej art. 64 ust. 2 tej samej ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK nie ma możliwości merytorycznego rozstrzygnięcia wniosku przedsiębiorcy „Victoria” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Bąkowie i oceny wskazanych okoliczności, które w jego ocenie uzasadniają odstąpienie, obniżenie (rozłożenie na raty) kary pieniężnej nałożonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) nr DNR-1/27/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r.

Powyższe stanowi przesłankę do umorzenia niniejszego postępowania na podstawie art. 105 Kodeksu postępowania administracyjnego z uwagi na brak podstaw do udzielenia ulgi w zgłoszonym zobowiązaniu.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie:

Na podstawie art. 127 § 3 w związku z art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz w związku z art. 29 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660, Nr 171, poz. 1206, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, Nr 223, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 157, poz. 1241, z 2011 r. Nr 34, poz. 173) oraz na podstawie art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, w związku z art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, od niniejszej decyzji stronie nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z niniejszej decyzji może, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Otrzymuje:

„Victoria” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
ul. Mar. Polskiej 59a
80-557 Gdańsk

z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR
Departamentu Nadzoru Rynku

Anna Mazurak